

ou. De Baert, als hij bij rook zich niet die een pesti- later, na veel n uit, dat de uitvechten. De tracht dezen gedichten van lechting gevend die zelfde man, zijn verkeerde door een kruis- vers „knielen

de poëzie geen n verschillende an heeft name- at men, alleen kunnen zingen. aankleven zijn vooral op let- eggen.

leend aan een t aan het leven t verschillende ader een groot

het offer van onden verzoent- us zuiver gods- kan hem niet van zijn leed daar haar man taat. Hun zoon, nelijk muzikaal, door de ouders at. In deze eene met een eigen

op een meisje, ouden, dat haar ontnomen wor- senzaam gevoelt- ig in de gevan- abilitieerd, maar te niet van zich irdoor hij geheel ouw tracht hem ur kan het niet. slotte is er nog is geweest, en emand haar kan t. Uit een chris- er door en door, formalisme, zon- als zij die zoekt genoos, elk geval ezamen gebracht

goed. Daar alle ng komen, word- centrale figuur ieders eenzaam- te gesteldheid is. oplossing zoekt eer fragmenta- rste deel: „Dood vil in het tweede ijheid geven op er deze gevallen het verhaal met

dan een deel van t het menscheijk pletus, zegt in zijt een deel (eig n de godheid. Gij le ziel namelijk) m niet? Weet gij n god voedt, een at ik een zilveren Neen, gij draagt at gij hem bezoe- ge daden".

chetsing van deze tijt in zijn 11ste dheid is nabij u- daad Lucilius, er st), die het goed t en daarop let- end op een citaat m mensch woon

inderdand frap- hijnbare overeen eer als door hun De heilige geest- hen niet de door is de ziel van de- is van de godheid wezensverwant en istelijk standpunt t kenmerkend l- e filosofen, en- ezen niet alleen tspraak van de- een filosofie o- e Nemeische Od-

rukjes verder, doordat nu eens van de eene familie, dan weer van een andere iets verteld wordt. Bovendien hebben eerst enkele „gevallen“ niets met elkaar te maken, maar worden ze pas door een auto-ongeluk verbonden. Door dit ongeluk wordt Frans Johan gedood, en daar om heen ontwikkelt zich een nieuw complex. De ouders weten niet of hun kind in den hemel is en beschuldigen zich van nalatigheid. De veroorzaker, hoewel onschuldig, ziet zijn schuld nu verzwaaard en voelt zich moordenaar.

De eenige die oplossing kan brengen is het meisje, Basje, een kind van vijftien jaar. Naar haar gaat nu aller belangstelling uit en zij wordt nu hoofdfiguur. Ze krijgt daardoor iets tweeslachtigs: als kind is ze niet geschikt voor haar rol, waarom de schrijver haar steeds noemt, vrouw in wording. Haar optreden is echter dikwijls groot-menschelijk, waardoor de schrijver zich soms ge-roepen voelt, er aan te herinneren, dat ze kind is. De studente staat buiten het ongeval, en haar „geval“ blijft dan ook onopgelost.

Bij andere gevallen, o.a. het indroevige van Albert Valentijn, vraagt de lezer zich af, of voor de oplossing, die zoo treffend eenvoudig is, zulk een lang verhaal en zooveel tijd noodig moest zijn.

Ook de stijl heeft zijn voor en zijn tegen. Vooral in het begin boeit de zeer moderne zinsbouw en woordenkeus. De korte, snelle zinnen geven dikwijls een zeer mooi effect. In enkele gedeelten wordt de angst er als 'ware zichthaar in uitgebeeld. Ook het herhalen van zinnen en woorden bereikt in andere gedeelten vaak goed zijn doel, van het uitbeelden eener onzekerheid, die naar rust zoekt.

Vele beelden hebben een sterk plastisch vermogen, zijn aanschouwelijk en modern, zonder eenige gewildheid of modernisme.

Daartegenover staat echter, dat op den duur deze korthed, die herhalingen, die zelfde beeld-spraak gaat vervelen, en men armoede van taal gaat vermoeden. Een opzichzelf goed beeld: zich optrekken aan, zich ankeren in enz. gaat totaal vervagen, als men het telkens weer tegenkomt. Dikwijls ook is de beeldspraak te zwaar voor den eenvoudigen inhoud, b.v.: „Hij liep op haar toe, hij roeide zich tot vlak bij haar“, waar roeien, als verzwaarde herhalend van loopen, duidt op een tegenstand, die niet gegeven is. Verkeerd is ook een zin als „zij zou daartoe afscheid geven aan haar vader“, d.w.z. zij ging haar vader goedendag zeggen; terwijl de uitdrukking: „Zij hingen de Geref. Kerk aan“ eenvoudig absurd is.

Zoo kan men doorgaan, maar dan doet men toch den schrijver onrecht. Overwegend zijn deze misbruiken niet, ze hinderen alleen door hun consequent gebruik.

De zielkundige ontleding is soms heel goed, maar weer — ik kan het niet helpen, maar wil het toch zeggen — soms „te“ goed. De schrijver gaat den lezer helpen, gaat elken psychischen trek ten slotte verklaren, waardoor hij ijsselijk school-meesterlijk wordt, als hij zegt: de lezer vergeet niet... men lette er op dat... enz. Wat ik echter het meest betreurt is, dat de personen ondanks deze verklarende psychologie grootendeels niet tot bevredigende oplossing komen van hun „geval“. Ik weet niet of de lezers het slot zullen begrijpen, of dat ze aarzelen zullen tusschen twee mogelijkheden: De Baert valt terug in zijn twijfel, nadat hij er even boven uit gekomen is, of, ondanks het tusschengeschoven beeld van den lijdenden eigen

zegt: „Eenerlei is het geslacht der menschen en der goden. Wij hebben beiden onzen levensadem van ééne moeder“. En Paulus geeft, op den Areopagus staande, hiermede een wezenstrekk der Grieksche opvatting aan, wanneer hij de dichtregels van Aratus aanhalende zegt, dat wij menschen van Gods geslacht zijn. Het onderscheid tusschen beide opvattingen blijkt echter duidelijk. Paulus zegt: „Uit God ademen wij“. Hetzelfde woord (pneomen) gebruikt ook Pindarus; doch verkondigt een totaal andere gedachte, n.l. dat goden en menschen uit éénzelfde moeder ademen.

Dat de leer van de onsterfelijkheid der zielen niet zonder meer aanvaardbaar is, blijkt wel hieruit, dat de Grieksche filosofen hiervan uitgaande evenwel tot heel andere conclusies gekomen zijn dan met de Christelijke leer strooken. Beschouwen we slechts, om maar iets te rele-veeren, wat Seneca aanneemt op grond van de onsterfelijkheid der ziel. In De Providentia zegt hij: „Tusschen de deugdzaame menschen en de goden is vriendschap of liever verwantschap en gelijkenis. De rechtschapen mensch verschilt slechts in tijd van de godheid. Ik dien de godheid niet, maar ik stem met hem in.“

Men kan zeggen, dat de Grieken de opvatting van de ziel als een onsterfelijk iets, het eerst in de filosofie naar voren gebracht hebben, maar daarmee tevens den mensch in twee disparate deelen, ziel en lichaam, gescheiden hebben.

Wanneer we behalve de Stoïcijnen, die we reeds geciteerd hebben, nog enkele andere filosofen beschouwen, blijkt dit nog duidelijker. Dat Plato de ziel onsterfelijk en goddelijk geacht heeft, komt herhaaldelijk uit in den Phaëdo, welke dialoog, zooals bekend, meer in het bijzonder over de ziel handelt. Reeds cap. 9 zegt Socrates, dat de

zoon, tusschen hem en God, ziel hij toch Jezus, die stierf, omdat Hij zoozeer ook De Baert liefhad.

Dit boek is voor mij zeer tweeslachtig. Er zit zeer veel moois in het gegeven, in de compositie en in den stijl; men leest het eerst met genot, maar alles is te geforceerd, zoodat het goede weggedrukt wordt en men eindelijk een onbevredigd gevoel overhoudt.

Gr.

H. S.

Dr. Kuyper over subjectivisme en personalisme.

'tBeginn zoo langzamerhand toch wel door te dringen tot de velen, dat het subjectivisme, de vergoddelijking van het scheepsel en het personalisme, de vergoddelijking van de mensche-lijke „persoonlijkheid“ de groote gevaren zijn, die het gereformeerde leven bedreigen.

Voor wie echt leerling is van Dr. Kuyper, was dit nooit een geheim. Dr. Kuyper heeft heel zijn leven lang tegen allen vorm van subjectivisme ge-vochten. Hij moest het wel doen, want juist die subjectivisten van allerlei kleur stonden zijn levenswerk tegen en vielen hem het felste aan.

Den grooten nadruk, dien Kuyper legt op de werkelijkheden van het Woord Gods, dat Hij ook nu spreekt, van het Verbond, van den Doop, van de Kerk was van dien strijd mee het gevolg. Zijn leven is één vechten tegen metho-disten, piëtisten, irenischen van allerlei slag, alte-maal subjectivisten van het zuiverste water!

'tTof deze dagen een artikel van hem aan, waarin hij bijzonder duidelijk de verwoestende wer-king van het subjectivisme, vooral in den vorm van het personalisme teekent. Kuyper heeft bitter ervaren en daardoor scherp gezien, dat dit sub-jectivisme eveneens de noodige en nuttige kerke-lijke en theologische polemiek doet ontfaarden in verdachtmaking, aanranding van karakter en eer, gevit en politiek geknoel. De schets is zeer actueel en in één woord meesterlijk. Hier volgt ze in extenso:

Onze irenische broederen, en ook de heeren van de Sprokkelaar, zijn op zichzelf beste men-schen; die oprechtelijk het goede bedoelen; en zich af zullen sloven voor de dingen van het Koninkrijk Gods.

Slechts kleefte hun ééne doorlopende verkeerdheid aan, en die verkeerdheid bestaat daarin, dat zij in alle ding en op alle manier en in allerlei verhouding het objectieve ondergeschikt maken aan hun subjectieve? gewaarwording er van.

Schleiermachers diepe fout, om voor de dengden en heerlijkheden van het Eeuwige Wezen onze men-schelijke subjectieve gewaarwordin-gen van deze eigenschappen Gods in ste te schuiven, vervolgt hen op al hun weg.

Niet, men versta dit wel, alsof ze dit alles van Schleiermacher hadden. Integendeel, deze neiging om het subjectieve slechts te kennen naar zijn sub-jectieven indruk op ons is de alge-meene zonde die, uit reactie tegen het mechanisme der vorige eeuw, sinds de dagen der Fransche Revolutie, heel onze kerk en onze maatschappij, onze godge-

- 1) Voorwerpelijke.
- 2) Onderwerpelijke.

ware filosoof zal begeeren te sterven, daar de dood de scheiding van lichaam en ziel beteekent, de ziel dan uit haar kerker, het lichaam, kan ontvluchten, en zich van de bezoddeling van het lichaam kan bevrijden. Hij noemt dit proces ken-merkend een kalharsis, een reiniging. Het is ook overbekend, hoe Plato in den Phaëdo bewijzen voor de onsterfelijkheid der ziel zoekt naar voren te brengen. Dat de ziel goddelijk is zegt hij Cap. 28 in voorzichtige bewoordingen: „De ziel gelijkt op het goddelijke, het lichaam op het sterfelijke.“ Dat de ziel onsterfelijk is, zegt hij ook Phaëdrus 245, waarbij hij voegt, dat het moeilijke is het wezen der ziel te beschrijven, en dat het het beste is en voor ons menschen het meest bereikbaar te zeg-gen, waarop ze lijkt. Verder wijst echter een plaats uit den Cratylus 398: „De met rede begaafde mensch, die goed is, is goddelijk bij zijn leven en na zijn dood, en hij heet, naar mijn meening, terecht god!“

Belangrijk is ook de Timaeus, waar Plato de formering der menschen verhaalt (Tim. 41). Hier zegt de Demiurg, die zelf de menschen niet schept, daar hij hiervoor te hoog staat, tot de lagere goden: „Het gedeelte van de menschen, dat naar de onsterfelijkheid moet heeten, daar het goddelijk genoemd wordt, en dat de leiding heeft (d.i. de ziel of liever het denkend deel van de ziel, daar Plato in tegenstelling met de Stoïcijnen niet de ziel in haar geheel als onsterfelijk beschouwt), zal ik zaaien en er het principe van leggen; maar wat het overige aangaat, moet gij de levende wezens formieren, door het sterfelijke aan het onsterfe-lijke vast te weven“. Dit goddelijke deel van den mensch, is volgens Plato in het hoofd geplaatst. Zoo noemt hij Timaeus 73 de hersenen den akker, die het goddelijk zaad in zich zal bevatten. En

leerdheid en onze letterkunde doortogen en doordron-gen heeft.

Schleiermacher heeft die zienswijze, die neiging des harten niet gewekt, maar was er zelf een adept van, en is slechts voor duizenden bij duizenden het orgaan en de tolk geweest, waardoor ze tot klare, heldere, consequente uitdrukking kwam.

Dit subjectieve nu is het, wat ook aan onze irenische broederen in den weg staat en hun op Chris-telijk terrein zoo heelijke parten speelt.

Het is dit subjectieve, waarom ze zoo fel gekant staan tegen het handhaven van de objectieve belijde-nis der kerk.

Het is dit subjectieve, waarom ze in Gods Woord zooveel meer op de personen der schrijvers dan op den Persoon van den Heiligen Geest letten.

Het is dit subjectieve, waarom ze zoo weinig voelen voor het recht der kerk en alles laten aankomen op de subjectieve werking der consciëntie.

Het is dit subjectieve, waarom ze de objectieve waarheid niet eens kennen, tenzij in het subjectieve der ethische werking.

Het is dit subjectieve, waarom in hun prediking het dogma min geliefd, subjectieve frischheid, rijke ideeën, nieuwe vondsten zoo hoog gewaardeerd zijn.

Het is dit subjectieve, waarom ze aan persoonlijke zielsbewerking zoo alles hechten, en zoo bijna niets aan het ambt qua talis.

Het is dit subjectieve, waarom de objectieve wil des Heeren bij hen teruggedrongen wordt door den sub-jectieven wil des menschen of hij zich wil bekeeren.

Kortom, het is dit subjectieve, dat geheel hun ge-draglijn bepaalt, en op elk punt van de lijn hun houding beiderft.

Ergo nog, hen tot de systematische zonde van zelf-verheffing en verachting van anderen brengt.

Dit laatste gaan we toelichten!

Gelijk men weet, gaat tegenwoordig geheel het roe-pen der irenischen op in het ééne denkbeeld van persoonlijkheid.

Ondervraag, 't zij hun hoofd, Prof. Dr. Gunning, 't zij zijn bontgekleurde volgelingen, en schier op elke bladzijde van wat ze schrijven, is het altoos: d e persoonlijkheid.

„Persoonlijkheid“ is hun een tooverwoord gewor-den. Een soort heilig woord van diepe mysterie, waar alle schat der gedachte uit verklaard wordt.

Als een spreker of schrijver of prediker onder hen, maar eerst weer bij het thema van de persoon-lijkheid is aangekomen, o, dan vloeien de wateren, dan stroomen de woorden, dan voelt ge op eens, dat het hoogste punt zijner gedachten bereikt is.

En nu dit tooverwoord van persoonlijk-heid, wat is het weer anders dan de centrale uit-drukking voor het fatale stelsel van de subjectieve levens- en wereldbeschouwing?

Persoonlijkheid dat is juist het subject!

De vergoding van het subjectieve.

En metterdaad, als men dit zoo hoort, schijnt dit tamelijk onschuldig.

Want wie is niet gaarne persoon? Wie bezit niet gaarne de eere van een karakter? Een man, een eigen iets in het diepste van ons wezen, en dat iets in harmonisch accord met het organisch geheel te zijn, gelijk men het dan uitlegt, o, wien lacht het niet aan?

Meer nog.

Tegenover het pseudo-dogmatisme, tegenover het puur-verstandelijke, tegenover het formeel-mechani-sche, waarin zoo menig minnaar der voorwerpelijke-heid vervalt, heeft dit leggen van den nadruk op de persoonlijkheid zelfs een betrekkelijk recht.

Maar zie hier nu eens tot welke systematische zonde van zelfverheffing en verachting van anderen dit onze irenische broeders verleidt.

Enmaal uitgaande van het onware denkbeeld, dat de eigenlijke waarheid en waardij der dingen in de subjectieve gewaarwording, aandoening en uitwer-king ligt, moeten de irenischen, door de consequentie

Timaeus 90 zegt hij, dat de godheid het voor-naamste deel van de ziel, het logikon, als een in hem wonend god aan den mensch gegeven heeft, en dat deze god woont boven in het hoofd, in de acropolis des lichaams, zegt Plato kernachtig.

Ook Plutarchus, De Virtute Morali II, noemt de rede (het logikon van de ziel) goddelijk. En Cicero in zijn Tusculanae Disputationes I, 26 zegt: „De ziel is, naar ik zeg, goddelijk“; en iets ver-der zegt hij: „De ziel is onsterfelijk, omdat hemelsch en goddelijk is.“ Evenzoo zegt hij Sc-nium Scipionis, „dat de zielen uit het licha-als uit een kerker ontvlucht zijn“. Om nog e... laatsten filosoof te citeeren, wijs ik op den Neo-Platonius Plotinus, van wien wordt verhaald, dat hij stierf met de woorden op de lippen: „Ik tracht het goddelijke in ons op te voeren tot het godde-lijke in het Heelal“ (verg. Porphyrius in het leven van Plotinus, 2). Eigenaardig is het, hoe in dit verband de droomen verklaard worden, waaraan men in de Oudheid een belangrijker betekenis toekende dan thans. Aelianus zegt (Variae Histo-riae III, 11): „De Peripatetici zeggen, dat de ziel, overdag het lichaam dienende, zich hiermede moet bezighouden, maar 's nachts, bevrijd van die dienst-baarheid, de toekomst kan voorzien, waardoor de droomen ontstaan.“ Evenzoo zegt Xenophon, Cy-ropaëdie VIII, 7, 21: „Niets is dichter bij den dood dan de slaap. De ziel van den mensch wordt dan het meest goddelijk en voorziel dan iets van de toekomst.“

Hillegersberg. M. H. A. L. H. VAN DER VALK.